

Reservefond; thi saa vilde vi Alle være istand til at danne os en Reservefond, naar vi behøvede det; men jeg troer neppe, den blev meget anvendelig. Jeg kunde endda begribe, at det kunde være et Slags Reservefond, som kunde være nyttig, dersom det var et Papiir, som var meget gængs og søgt hos mindre formuende Folk, hos Enhver, som har 100 eller 200 Rbd. at undvære; men det er — og det har den ærede Finanzminister sely bemærket — et temmelig ugængs Papiir, som ligger paa faste, det vil sige, formuende Hænder, og jeg troer ikke, at han, naar nogen Crisis opstod, — og det er jo kun da, at han vil bruge sin Reservefond — vil være istand til at faae det Papiir til at gaae bedre, end om han optog et Laan. Dersom de Grunde, som jeg nu har fremført, eller de, som jeg senere vil have Anledning til at fremføre, maatte, som jeg haaber, være overbevisevde for det ærede Thing, saa tør jeg ogsaa antage, at vi ikke ville bevilge den af Finanzministeren forlangte Ret til i flere Aar at vedblive at lade os betale $4\frac{1}{2}$ pCt., naar det ikke er nødvendigt.

Finanzministeren: Jeg maa først gjøre opmærksom paa, at naar denne Ret ikke bevilges, saa følger deraf ikke, at man kommer til at betale mindre i Rente; naar der ikke sættes noget Andet istedet, vil Følgen deraf være, at man kommer til at betale endnu højere Rente. Iøvrigt befinder den ærede Folkethingmand sig i en ganske besynderlig Bidsfarelse i Henseende til visse Forhold, baade fremmede og andre. Jeg tilstaaer, at det overraskede mig meget at høre, at den ærede Rigsdagsmand kunde ville sammenligne den almindelige Disconto paa fremmede Markeder med det Forhold, hvorom der her er Tale. Den ærede Rigsdagsmand maa jo dog vide, at man kan være nødt til at give 4, 5, 6 pCt. i Rente af Obligationer, til samme Tid, som Discontoen kun staaer i $1\frac{1}{2}$, 2 eller $2\frac{1}{2}$ pCt. Der er en himmelvid Forskjel imellem den Disconto, som tages, og den Rente, som forlanges af Statsobligationer. Det forholder sig heller ikke saaledes, som den ærede Folkethingmand temmelig let antydede, at vi vilde komme til at staae i et Misforhold til andre Lande, om vi her endnu i visse Aar svarede $4\frac{1}{2}$ pCt. af disse

Obligationer. Det lader sig ikke gjøre, at føre Beviis derfor ved saaledes leihen at sige, at det kun er undtagelsesviis, at der i andre Lande svares mere end 4 pCt. Men sely om dette var Tilfældet, da er det jo ogsaa kun en Undtagelse hos os, og det kommer ialtsald an paa en Sammenligning — og en meget fuldstændigere Sammenligning, end den, der saaledes i kort Tid lader sig gjøre —, om ikke vore Forhold tale for, at vi ere nødsagede til at give en højere Rente, medens andre Lande kunne lade sig nøie med at give en lavere. Det er meget godt, at den ærede Rigsdagsmand har den Overbeviisning, at der slet ikke er nogen Fare ved kun at give 4 pCts. Obligationer istedetfor $4\frac{1}{2}$ pCts., og at Folk hellere end gjerne ville tage dem; men hvad Garanti har den ærede Rigsdagsmand derfor? Jeg tvivler om, at han skal kunne føre noget Talbeviis derfor; jeg har heller ikke tilladt mig at ville føre noget Talbeviis for min Mening, men det Beviis, jeg fører derfor, er, at jeg som Finanzminister ikke troster mig til at paatage mig det, fordi jeg risikerer at komme til at betale mere, end Statskassen kan taale. Hans Antydninger om Reservefonden ere ogsaa aldeles ubegrundede og i aabenbar Strid med de bestemte Erfaringer, vi have, og som den ærede Rigsdagsmand ogsaa vilde kunne have, naar han havde fulgt vor Finanzhistorie under Krigen. Han vilde da have seet, at Statskassen har havt den allerstørste Fordeel af, i Reservefonden at have Obligationer liggende, der lode paa Statskassen sely, skjøndt de eiedes af denne. Jeg behøver kun at henvise til den Nytte, vi have havt af vor Beholdning af 3 pCts. dansk-engliske Obligationer. Den ærede Rigsdagsmand vil jo dog vide, at disse 3 pCts. Obligationer vare dansk-engliske, vare Obligationer, som den danske Statskasse var pligtig at indfri og forrente igjennem engelske Contrahenter, og jeg kan forstikke den ærede Rigsdagsmand om, at der var en Tid, da det aldeles ikke lod sig gjøre, i London at sælge Noget af nye Laan, uden at man til samme Tid kunde sælge Poster af de gamle Laan.

Sicherung: Dersom jeg forstod den